

Někdy se také můžeme setkat s tím, že kvůli neschopnosti uznat pravdu se hledají různé alibi protiislámských postojů

Autor: Orkyniosdrymos

Události několika posledních let zapříčinily, že se v Evropě, a dokonce i v českých zemích vzedmula vlna protiislámského odporu, která se v naprosté současnosti zdá kulminovat. Tento zdánlivě pozitivní jev však ve skutečnosti vychází z již ne tak pozitivních základů, které při svém úspěšném stvrzení povedou jen k dalšímu a hlubšímu úpadku Evropy. Proto se zde pokusíme poukázat na několik aspektů současného protiislámského odporu, pokusíme se je vysvětlit, a nakonec i pozitivně překonat.

*

Rozhodnou příčinu této nenávisti vůči islámu představuje *strach*, který přesněji specifikujeme jako strach z narušení zavedeného, pohodlného měšťáckého života. Tento život lze charakterizovat jako ničím neomezované a nerušené konzumování [1]. Vlnu odporu pak vyvolalo až bezprostřední vědomí, že takovýto řád – který je sám úpadkový, člověka degradující – je něčím ohrožen, potažmo že jsou ohrožovány samotné životy jeho nositelů: strach o fyzickou existenci je snadno pochopitelný a obejde se bez dalšího vysvětlování, strach o způsob života pak můžeme demonstrovat na tom, že jakékoliv nemateriální hodnoty jsou dnes v Evropě běžným člověkem označovány za „nebezpečný fanatismus“, proti němuž je třeba zasáhnout. Jediné, o co tedy masovému člověku zastávajícímu protiislámské postoje jde, je snaha žít dál svým nerušeným, výše popsáním úpadkovým životem.

Pro tento odpor je charakteristickým rysem *povrchnost*, což je zapříčiněno tím, jak řadový člověk vnímá realitu (o tom podrobněji [zde](#) a [zde](#)), a s ní související fluktuace vln rozhořčení a nadšení. Můžeme tak spatřovat, jak jsou postupně a s velkým jásotem lidu po celé Evropě zaváděny „protiislámské“ zákony, které kupř. zakazují muslimkám nošení jejich tradičního šátku nebo zamezují výstavbě mešit. Pravda je ovšem taková, že tyto *naprosto povrchní záležitosti* vůbec nic neřeší a jediné, čemu jsou užitečné, je to, že jako jakýsi lakmusový papírek ukazují pravou podstatu těch, kteří se nad nimi radují z „vítězství“. V jistém smyslu by bylo dokonce lepší, kdyby všechny tyto atributy muslimům zůstaly – alespoň by byli snáze rozpoznatelní.

Lehce důslednější člověk namítne, že problém islámu resp. islámské imigrace je problémem kulturním, a že když narušíme či zničíme tuto kulturu, skrze výše uvedené zákazy, tak že problém zmizí. S tímto názorem nesouhlasíme. Nevěříme v zásadě marxistické tezi, že člověk je zcela utvářen vnějším prostředím; dle nás je především podmíněn svým vnitřním založením, které je vrozené a neměnné. Jsou to hluboce zakořeněné síly chaosu a barbarství, co působí problém, a nikoliv náboženství anebo kultura (ty jsou formami, které sice mohou

síly směřovat a utvářet, jejich podstatu však změnit nedovedou). Nositeli dnešní expandující islámské kultury je výhradně lůza utržená ze řetězů – a ta je tím, co je třeba ve všech podobách a obměnných odmítnout; samotná „kultura“ představuje až druhý problém.

Někdy se také můžeme setkat s tím, že kvůli neschopnosti uznat pravdu se hledají různé alibi protiislámských postojů. Můžeme se tak setkat třeba s tvrzením, že „se bojuje za evropskou kulturu“. Ti samí lidé pak při jiné příležitosti mluví o tom, že jiná imigrace než islámská nebo prostě jakákoliv jiná, zjevně problémová, jim „nevadí“ – tolik k tomu, do jaké míry stojí o zachování vlastní kultury, a to ještě přehlídíme fakt, že nositelem skutečně autentické evropské kultury, kterou by chtěli „zachovat“, je dnes již jen málo kdo, a nejméně pak oni samotní.

*

My boj za takovýto cíl a s těmito prostředky nemůžeme podpořit – a to z naší strany nejde jen o jakýsi morální idealismus: totiž prvotní zdroj problémů zde představuje právě onen popsáný životní styl dnešního Evropana, a z něj plynoucí nezájem o cokoli, co nedospělo do stavu bezprostřední akutnosti; nebýt tohoto, nezačala by zde nikdy žádná imigrace bujet, celý tento problém by byl „vyřešen“ tím, že by vůbec nenastal. Souvislosti jsou zde široké a není účelem tohoto článku je dále rozvíjet, podstatné je jen uvědomit si toto: jediné opravdové a trvalé řešení je takové, že se Evropa navrátí ke skutečným smysluplným a zdravým hodnotám a principům, které vznik takovýchto problémů vůbec nedovolí.

A toho dosáhneme jen tehdy, navrátíme-li se ke skutečnému idealismu, tedy k takovému, který člověka pozvedá nad úroveň požívačného zvířete – a v souvislosti s tím se stává zřejmé, že jakákoliv „obrana“ toho, co v Evropě dnes máme, je zcela bezvýznamná, ba dokonce i škodlivá.

Poznámka:

[1] Kolikrát jsme slyšeli, jakže se prý máme dobře, když můžeme „svobodně nakupovat pomeranče a banány“, aniž bychom museli stát frontu s nejistým výsledkem! Tato *synekdocha* vlastně vyjadřuje nejhlubší podstatu dnešního evropského ideálu.

Převzato ze stránek Hrdost.net.